

Arrest

nr. 89 991 van 18 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Moldavische nationaliteit te zijn, op 27 juli 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat de verzoekende partijen en hun advocaat S. VAN ROSSEM, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 22 maart 2012 het Rijk binnen en dienden diezelfde dag nog een asielaanvraag in. Op 25 juni 2012 werd in hoofde van beide verzoekers een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaarde zich een Moldaafs staatsburger, van Gagauzische etnische origine, afkomstig uit de regio Komratskii, Gagauzië, Republiek Moldavië.

In de periode 1992-1995 maakte u deel uit van de Gagauzische OMON, een soort militia, en trad u in die hoedanigheid concreet op als lijfwacht van I. B. (...), een toenmalige activist die opkwam voor de rechten van de etnische Gagauziërs. U werd aanzien als de leider van deze lijfwacht ofschoon u hiertoe geen speciale rang had.

In 1995 werd Gagauzië een autonome regio binnen de Republiek Moldavië. In 1996 werd u een eerste maal opgepakt door de Moldaafse staatsinlichtingendienst toen u op straat liep in de stad Komrat. U werd meegenomen naar een onbekende locatie. Daar werd u opgesloten gedurende ongeveer twee à drie dagen. U werd ernstig geslagen. Daarna werd u ergens in Komrat achtergelaten. U kreeg nog te horen dat men u zou blijven viseren tot u zou verdwijnen. U zocht medische hulp maar kreeg enkel de eerste medische zorgen. De artsen zeiden u dat u maar blij moest zijn dat u het had overleefd. U gaat ervan uit dat zij geen problemen wilden met de Moldaafse staatsveiligheidsdienst.

Ook in 2000, in de lente van 2007, en in de lente van 2008 werd u zo aangepakt door de Moldaafse staatsveiligheidsdienst.

Doorheen de jaren veranderde u regelmatig van verblijfsadres in Moldavië en Transdnjestrië, dit om problemen te vermijden. In augustus 2004 huwde u met uw huidige partner, N. P. (...), een inwonster van Transdnjestrië. In 2005 nam u haar familienaam P. (...) aan. Voordien droeg u de familienaam G. (...).

In september of oktober 2011 bracht u nog een laatste bezoek aan uw ouders in Gagauzië. Die avond werd u weerom door de Moldaafse staatsveiligheid uit uw ouderlijk huis gehaald en met een zak over het hoofd naar een onbekende locatie gevoerd, waar u gedurende drie dagen werd vastgehouden. U werd ditmaal niet geslagen. Na drie dagen werd u per auto tot aan de rand van uw dorp gebracht en uit de wagen geduwd. U kreeg ditmaal de boodschap dat dit de laatste waarschuwing was en dat u alsook uw gezin bij een volgende gelegenheid zouden worden vermoord.

U bent er in Moldavië ook nooit in geslaagd om officieel werk te vinden omwille van uw betrokkenheid in 1992-1995 bij de lijfwacht van I. B. (...). Potentiële werkgevers werden telkens door de autoriteiten onder druk gezet om u niet aan te werven. Zo kreeg u een keer letterlijk te horen van een potentiële werkgever dat hij u wilde aanwerven maar dat hij dit niet kon uit vrees zijn licentie te zullen verliezen.

Op 7 maart 2012 verliet u uw herkomstland samen met uw partner P. N. (...) en uw dochter. Op 12 maart 2012 kwam u beiden aan in België waar jullie nog diezelfde dag de vluchtelingenstatus aanvroegen bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: een identiteitskaart, een rijbewijs, een sovjetbinnenlands paspoort van uw echtgenote met registratiebewijs in de Republiek Transdnjestrië, een huwelijksakte, een geboorteakte voor uw dochter, een lidkaart van de organisatie Birlik, een attest van een mensenrechtenactivist, studiebewijzen van uw echtgenote.

B. Motivering

Er werden vaststellingen gedaan die niet langer toelaten geloof te hechten aan de door u verklaarde vervolgingsproblemen. Vooral eerst moet worden gewezen op verscheidene tegenstrijdigheden aangaande de door u verklaarde ontvoeringen door de Moldaafse staatsinlichtingendienst.

Ten eerste verklaarde u in het eerste gehoor door het Commissariaat-generaal dat u in totaal vijf maal was opgepakt door de Moldaafse staatsinlichtingendienst, namelijk in 1996, 2000, 2007, 2008 en 2011 (CGVS dd. 03.05.2012 (I), p. 8). Echter gaf u tijdens het tweede asielgehoor door het Commissariaat-generaal aan dat u in 1996, 2002, 2007, 2008 en 2011 was opgepakt door de Moldaafse staatsinlichtingendienst (CGVS dd. 19.06.2012 (II), p. 8-9). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (CGVS II, p. 10). U ontkende ditmaal ooit melding te hebben gemaakt van een arrestatie in 2000, waarmee de tegenstrijdigheid niet wordt verklaard of weerlegd.

Ten tweede, wat betreft de eerste ontvoering, in 1996 verklaarde u tijdens het tweede asielgehoor dat u er was gemarteld: zo specificeerde u dat u niet alleen ernstig geslagen was, maar dat ook uw spierweefsel aan uw knie was doorgezaagd. Ook aan uw bovenarm werd er in uw spierweefsel gesneden. De martelingen waren dusdanig dat u er geen idee van had hoe lang u door hen was vastgehouden. U weet enkel dat u bent bijgekomen in het ziekenhuis, waar uw verwondingen gedurende twee weken waren verzorgd (CGVS II, p. 7-8). Van zulke martelingen had u nochtans geen melding gemaakt tijdens uw eerste asielgehoor door het Commissariaat-generaal. Daar verklaarde u enkel dat u goed geslagen was toen. Verder verklaarde u dat u toen 2 à 3 dagen in hechtenis was gehouden en vervolgens uit een auto geschopt in Komrat, ergens tussen buizen. Daarna zou u medische hulp hebben gezocht, zij het dat u enkel urgentiehulp kreeg (CGVS I, p. 7-8, 10). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (CGVS II, p. 8-9). U verklaarde enerzijds dat er u tijdens het eerste gehoor niet naar martelingen werd gevraagd en anderzijds stelde u dat u bij het eerste asielgehoor wel degelijk had vermeld dat u was gemarteld. Van dat laatste kan echter geen spoor worden teruggevonden in het voorgaande gehoorverslag. Uw eerste opmerking, als zou u in het eerste gehoor wel degelijk melding hebben gemaakt van martelingen, is niet geloofwaardig, en wel omdat u in uw eerste gehoor zelfs een vergelijking heeft gemaakt tussen de letsels die u heeft geleden en de letsels die B. (...) heeft geleden. U verklaarde er dat B. (...) minder geluk had dan u, dat hij immers, waar u enkel een aantal keren geslagen was geweest, ten gevolge van geweldpleging gebroken ribben had opgelopen, tanden had verloren en nierproblemen had opgelopen (CGVS I, p. 10). Dergelijke vergelijkende uitspraken kunnen niet afkomstig zijn van iemand die in werkelijkheid de door u in het kader van uw tweede asielgehoor beschreven martelingen zou hebben ondergaan. Deze tegenstrijdigheid is dan ook manifest.

Ten derde, wat betreft de ontvoeringen van 2007 en 2008 verklaarde u tijdens het tweede asielgehoor door het Commissariaat-generaal dat deze telkens plaatsvonden in de herfst van beide jaren, dit omdat u normaal telkens in de herfst uw ouders ging opzoeken (CGVS II, p. 7, 10). Echter verklaarde u tijdens het vorige asielgehoor door het Commissariaat-generaal dat beide ontvoeringen in de lente van die twee jaren hadden plaatsgevonden (CGVS I, p. 13-14). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (CGVS II, p. 10). U bleef bij uw verklaringen van het tweede asielgehoor, waarmee de tegenstrijdigheid niet is verklaard of weerlegd.

Ten vierde, wat betreft de laatste ontvoering, verklaarde u tijdens uw tweede asielgehoor dat u toen ook op straat in Komrat was opgepakt (CGVS II, p. 4). Echter verklaarde u tijdens uw eerste asielgehoor dat u toen van op het adres van uw ouders was opgepakt, in het dorp Dizginzha. U verklaarde dat u toen naar buiten was geroepen, en dat u toen u naar buitenkwam, in een auto werd gestopt en meegevoerd (CGVS I, p. 8). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (CGVS II, p. 10). U repliceerde dat u niet in 2011 maar in 2002 van op uw ouderlijk adres was meegenomen, en stelde ook dat u zulks tijdens uw eerste asielgehoor had aangegeven. Deze redenering kan niet worden gevolgd. Uit het gehoorrapport van uw eerste asielgehoor blijkt duidelijk dat op het moment dat u verklaarde dat u van huis uit werd meegenomen, het duidelijk ging over uw laatste ontvoering, namelijk in 2011 (CGVS I, p. 8). Elders stelde u letterlijk, in antwoord op de vraag of u steeds vanuit de stad Komrat was opgepakt, dat u de laatste keer van thuis uit, op uw ouderlijk adres in Dizginzha, was opgepakt (CGVS II, p. 10). Bijkomend zij erop gewezen dat u tijdens uw eerste asielgehoor aangaf dat die keer dat u van op het adres van uw ouders werd meegevoerd, u daarop volgend gedurende drie dagen werd opgesloten (CGVS I, p. 9), terwijl u tijdens uw tweede asielgehoor aangaf dat die keer dat u van op uw ouderlijk adres werd meegenomen, u slechts een uur lang werd vastgehouden en geslagen. Deze vaststelling laat des te minder toe aan te nemen dat de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheid over een ontvoering van op uw ouderlijk adres te wijten zou zijn aan een misverstand.

De hierboven opgesomde tegenstrijdigheden betreffen de kern van uw asielmotieven en zijn manifest. Ze doen dan ook fundamenteel afbreuk aan de door u verklaarde asielmotieven. Verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde asielmotieven werd gevonden in volgende vaststellingen.

Zo dient het onaannemelijk te worden genoemd, dat u, die verklaart gedurende jaren ernstig te zijn vervolgd door de Moldaafse staatsinlichtingendiensten omdat u midden jaren negentig deel uitmaakte van de militie die moest instaan voor de bescherming van I. B. (...), een politiek voorvechter van de onafhankelijkheid van Gagauzië, geheel niet weet of andere leden van deze toenmalige militie vergelijkbare problemen hebben of hebben gehad (CGVS I, p. 10, 11) en hierin ook niet bent geïnteresseerd. Ook legt u een verband tussen uw problemen en de problemen van I. B. (...) in de zin dat u als voormalig lijfwacht van B. (...) geassocieerd werd met diens streven naar

onafhankelijkheid voor Gagauzië (CGS I, p. 6-7, 11). Gezien dit verband dat u zelf legt tussen uw problemen en die van I. B. (...), is het des te onaannemelijker dat u vrijwel niets weet over de problemen die B. (...) zelf heeft gekend met de Moldaafse autoriteiten sedert de periode dat u deel uitmaakte van de militia die instond voor zijn veiligheid. U verklaarde dat u met hem geen contact had tussen 1995 en 2011 (CGVS I, p. 10; CGVS II, p. 3). U verklaarde er weet van te hebben dat B. (...) ernstige fysieke agressie heeft geleden maar bleek anderzijds niet in staat hier enige tijdsindicatie aan te verbinden. U meende dat B. (...) tussen 2007 en 2011 was opgepakt door Moldaafse instanties, maar bleek daarentegen geen informatie te hebben over hoe of hoe vaak dit zou zijn gebeurd (CGVS I, p. 11). U heeft er geen idee van of B. (...) ooit veroordeeld was door de Moldaafse autoriteiten. U gaf zelfs aan dat dit u niet interesseerde (CGVS I, p. 11). Ook verklaarde u niet te weten of B. (...) momenteel problemen kent (CGVS I, p. 11). Dergelijk gebrek aan informatie is niet geloofwaardig gezien zulke informatie over voormalige collega's bij de militia waartoe u behoorde, of over de lotgevallen van de persoon die u toen diende te beschermen en met wie u luidens uw verklaringen momenteel door uw vervolgers wordt geïdentificeerd, relevant is voor uw persoonlijke inschatting van uw veiligheidsprobleem.

Daarbij dient erop te worden gewezen dat ook uw verklaringen aangaande uw clandestiene vlucht van Moldavië naar België ongeloofwaardig zijn. Allereerst dient het ongeloofwaardig te worden genoemd dat u vrijwel niets weet over de reismodaliteiten naar België. U weet dat u samen met uw echtgenote en dochter met een personenauto vertrokken bent vanuit Tiraspol op 7 maart 2012 en dat u allen met deze wagen bent aangekomen in België op 12 maart 2012. Over de gevolgde route onderweg weet u helemaal niets (CGVS I, p. 14). U heeft er ook geen idee van of u door Roemenië of door Oekraïne bent gepasseerd (CGVS I, p. 15). U stelde zichzelf de vraag of u, vertrekkende vanuit Tiraspol in Transdnjestrië, misschien gepasseerd bent door Moldavië zelf (CGVS I, p. 14). Van het hele traject tussen Tiraspol en België kon u zich ook geen plaatsnamen van onderweg herinneren. U verklaarde op dit punt dat de chauffeur onderweg enkel pauzeerde waar het verlaten was en dat de auto te snel reed om onderweg naamborden te kunnen lezen. Dergelijke uitleg is uiteraard ontoereikend om te verklaren dat u van een reis van vijf dagen (7-12 maart 2012) niet te minste plaatsindicatie heeft kunnen onthouden. Ook over eventueel gebruikte reisdocumenten weet u niets. In het eerste gehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde u nog dat u geen documenten had waarmee u naar België kon komen (CGVS I, p. 14). Tijdens het tweede asielgehoor en in de DVZ-verklaring verklaarde u dat de smokkelaar documenten voor u had geregeld maar dat u hierover geen informatie had. U vermoedt dat het over paspoorten ging maar heeft hier eigenlijk geen enkele informatie over (CGVS II, p. 6; DVZ-verklaring, vraag 34). Over hoe u de Europese Unie bent binnengeraakt, heeft u ook geen informatie. U verklaarde onderweg nooit een grenscontrolepost te hebben gezien (CGVS, p. 15). Voorts had u geen enkele afspraak gemaakt met de begeleider over wat u zou zeggen of doen in geval u toch persoonlijk zou worden gecontroleerd (CGVS I, p. 15). Dergelijke voorstelling van zaken aangaande uw clandestiene inreis in de Europese Unie is ongeloofwaardig. Behalve de vaststelling van uw verregaand gebrek aan informatie over uw reisweg, dient evengoed te worden gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u geen informatie kan geven over uw reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle.

De vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw illegale binnenkomst in de Europese Unie is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis naar België onbekend zijn, wijst deze vaststelling er mogelijk ook op dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben kunnen gebruikt, verborgen houdt. Met name onstaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort en dat van uw echtgenote bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, en, in het geval van uw echtgenote, haar staatsburgerschap verborgen te houden.

Tenslotte, voor zover geloofwaardig is dat de Moldaafse staatsinlichtingendienst het u systematisch zou verhinderen om een officiële tewerkstelling te realiseren in Moldavië, zij erop gewezen dat dergelijke probleem op zich onvoldoende ernstig is - in de zin van een ernstige bedreiging van uw leven,

vrijheid of fysieke integriteit - om aanleiding te geven tot de vaststelling van een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofde geen aannemelijke vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u neergelegde documenten (identiteitskaart, rijbewijs, sovjetbinnenlands paspoort, huwelijksakte, geboorteakte, lidkaart Birlık, attest van een mensenrechtenactivist, studiebewijzen) vermogen niet hetgeen hierboven werd uiteengezet te weerleggen.

Het attest van I. B. (...), voorzitter van de Onafhankelijke mensenrechtenorganisatie en Informatie-Analytisch Centrum maakt er melding van dat u door de Moldaafse autoriteiten wordt vervolgd omdat u in 1992-1995 actief was in een militie van de niet erkende Gagauzische republiek, dat u er door druk van de Moldaafse autoriteiten niet in slaagde om werk te vinden, dat u meermaals zonder reden was gearresteerd en gedurende drie dagen opgesloten door de Moldaafse politie. Allereerst zij erop gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen in casu niet het geval is. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Wat dit attest betreft, dient te worden gewezen op het gesolliciteerd karakter ervan. Immers blijkt uit uw verklaringen dat u sedert 1995 tot in 2011 nooit contact heeft gehad met I. B. (...), voor wiens veiligheid u nochtans had ingestaan in de periode 1992-1995. Het is slechts in 2011 dat u opnieuw in contact bent gekomen met deze persoon en dat u hem over uw problemen heeft verteld. Op basis hiervan heeft hij uiteindelijk het door u neergelegde attest opgesteld (CGVS I, p. 7; CGVS II, p. 3). Gezien deze informatie kan niet worden gesteld dat dit document vermag op te wegen tegen de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden.

De lidkaart van Birlık bevestigt enkel uw lidmaatschap van een vereniging die u zelf als cultureel bestempelt (CGVS I, p. 5). Voorts biedt dit document geen informatie aangaande de verklaarde vervolgingsproblemen en vermag het dus niet de geloofwaardigheid van de verklaarde asielaasproblemen te herstellen.

Uw rijbewijs, identiteitskaart, huwelijksakte, de geboorteakte van uw dochter, de studiebewijzen van uw echtgenote geven persoonlijke identiteitsgegevens aangaande uw gezinsleden en u zonder informatie over de verklaarde vervolgingsproblemen. Het sovjetpaspoort van uw echtgenote toont haar identiteit aan en bevestigt dat ze geregistreerd is in de regio Transdnjestrië. Het document bevat echter geen informatie over een staatsburgerschap of het gebrek daaraan, noch over de door u verklaarde asielaasproblemen. Het invoegblad in het sovjetpaspoort van uw echtgenote, waarvan de fotokopie zich niet langer in het administratief dossier bevindt, bevestigt louter de registratie van uw echtgenote als burger van de niet-erkende regio Transdnjestrië, zonder verdere informatie aangaande een eventueel staatsburgerschap of de verklaarde asielaasproblemen (cfr CGVS I, p. 6; DVZ-verklaring echtgenote, vraag 20).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing in hoofde van verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een inwoner van de Republiek Transdnjestrië, van Russische etnische origine, afkomstig uit Tiraspol, Republiek Transdnjestrië.

Op 7 maart 2012 kwam uw echtgenoot u vertellen dat u nog een uur had om spullen in te pakken voor een definitief vertrek uit uw herkomstland. U heeft geen informatie over de problemen die hij had, en die geleid hadden tot deze vluchtbeslissing. Hij vertelde u wel dat men gedreigd had hem en zijn gezin te vermoorden. Wie die bedreigingen zou hebben geuit of waarom weet u niet.

Ter staving van uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: een identiteitskaart van uw man, een rijbewijs van uw man, uw sovjetbinnenlands paspoort met registratiebewijs in de Republiek Transdnjestrië, een huwelijksakte, een geboorteakte voor uw dochter, een lidkaart van uw man van de organisatie Birlik, een attest voor uw man van een mensenrechtenactivist, studiebewijzen van u.

B. Motivering

Eerst en vooral moet er opgemerkt worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u zich burger verklaarde van Transdnjestrië, een internationaal niet-erkende regio. U verklaarde van geen enkel ander land het staatsburgerschap te bezitten (CGVS I, p. 7). Aangezien u steeds in Transdnjestrië hebt verbleven (gehoorverslag CGVS I, p. 2) en Transdnjestrië door de internationale gemeenschap niet is erkend, moet uw asielaanvraag ten opzichte van Moldavië worden behandeld, dies te meer gezien uit uw verklaringen (CGVS I, p. 2, 5) duidelijk blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de asielmotieven van uw echtgenoot, P. N. (...) (O.V. 6.975.065) , zelf een Moldaafs staatsburger die zijn asielaanvraag precies baseert op een vervolgingsvrees jegens Moldavië.

In hoofde van uw echtgenoot heeft het Commissariaat-generaal een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming genomen omwille van het ongeloofwaardige karakter van de verklaarde asielmotieven. Bijgevolg kan evenmin wat u betreft worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing in hoofde van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd: (...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat als een eerste middel kan worden beschouwd beroepen verzoekers zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, daar zij niet akkoord kunnen gaan met de conclusie van de commissaris-generaal dat zij niet voldoende hebben aangetoond dat zij zich kunnen beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat administratieve rechtshandelingen, in casu de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde

overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De kern van verzoekers asielaanvraag, waarbij verzoekster zich heeft aangesloten, is dat hij vanaf 1996 regelmatig problemen kreeg met de Moldavische staatsinlichtingendienst wegens het feit dat hij in de periode 1992-1995 deel uitmaakte van de Gagauzische OMON, een soort militia, waarbij hij aanzien werd als leider van de lijfwacht van I. B., een toenmalige activist die opkwam voor de rechten van de etnische Gagauziërs.

2.5. In casu komt de verwerende partij op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Deze conclusie steunt op:

- vier vastgestelde tegenstrijdige verklaringen van verzoeker betreffende elementen die de kern van zijn asielaanvraag betreffen;
- de vaststelling dat het onaannemelijk is dat verzoeker, die verklaard heeft gedurende jaren ernstig te zijn vervolgd door de Moldavische staatsinlichtingendienst omdat hij midden jaren negentig deel uitmaakte van de Gagauzische OMON, geheel niet weet of andere leden van deze toenmalige militia vergelijkbare problemen hebben of hebben gehad en verzoeker hierin ook niet geïnteresseerd blijkt te zijn; tevens werd als onaannemelijk vastgesteld dat verzoeker, die aanzien werd als leider van de lijfwacht van I.B., vrijwel niets weet over de problemen die I. B. zelf heeft gekend met de Moldavische autoriteiten sedert de periode dat hij deel uitmaakte van de militia die instond voor zijn veiligheid;
- ongeloofwaardig geachte verklaringen over verzoekers clandestiene vlucht van Moldavië naar België;
- de vaststelling dat het systematisch verhinderen door de Moldavische staatsinlichtingendienst dat verzoeker enige officiële tewerkstelling zou kunnen verrichten in Moldavië een onvoldoende ernstig probleem is.

Aangezien verzoekster haar asielaanvraag integraal baseerde op de asielaanvraag van verzoeker, verwees de verwerende partij in de beslissing die getroffen werd ten aanzien van verzoekster, integraal naar de beslissing die getroffen werd ten aanzien van verzoeker.

2.6 De verwerende partij stelt vast dat er zich vier grote tegenstrijdigheden voordoen in de verklaringen van verzoeker tijdens zijn eerste en tweede asielininterview bij het Commissariaat-generaal die de kern betreffen van verzoekers asielmotieven en dat deze hieraan fundamenteel afbreuk doen. Waar verzoekers ter weerlegging van de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden betogen dat zij tijdens *“beide gehoren werden bijgestaan door een tolk die de Russische taal machtig is. Dat de officiële taal van Moldavië niet Russisch, maar Moldavisch is.”* en dat de tegenstrijdigheden te wijten zijn aan vertaalfouten dan wel miscommunicatie, oordeelt de Raad dat dit argument niet kan worden aanvaard. Verzoekende partijen hebben immers zelf, zoals blijkt uit de door hen op 12 maart 2012 ondertekende bijlage 26 (administratief dossier, stukken 17 en 20) bij de aanvang van hun asielaanvraag verzocht tijdens het onderzoek van deze aanvraag te worden bijgestaan door een tolk die de Russische taal beheerst. Ook bij de invulling van de vragenlijst van 12 maart 2012 op de Dienst Vreemdelingenzaken ter voorbereiding van het gehoor op het Commissariaat-generaal, dat plaatsgreep met bemiddeling van een Russische tolk, laten verzoekende partijen bij de vragen naar bijkomende opmerkingen en of ze nog iets wensen toe te voegen geen bemerkings acteren met betrekking tot de tolk (administratief dossier, stukken 18 en 15) en ondertekenen beiden het document waarin onder meer wordt vermeld: *“Ik verklaar de tolk goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk.”* (administratief dossier, stukken 19 en 16). Daarenboven merkt de Raad nog op dat verzoeker zelf ook nog verklaard heeft dat zijn taal van oorsprong het Russisch is (administratief dossier, stuk 16, verklaring vraag 8) waardoor de tegenstrijdigheden, die alle uit de verklaringen van verzoeker worden gehaald, bijgevolg geenszins geweten kunnen worden aan vertaalfouten dan wel miscommunicatie doordat de tolk de Russische taal in plaats van het Moldavisch sprak. Ook tijdens de interviews op het Commissariaat-generaal, die plaatsgrepen op 3 mei 2012 en 19 juni 2012 met de bijstand van een Russische tolk, heeft verzoeker geen tolkproblemen kenbaar gemaakt, hoewel bij de aanvang van beide gehoren genoteerd werd *“De vraag aan betrokkene of hij/zij de tolk begrijpt werd gesteld en er werd verduidelijkt dat eventuele problemen (betreffende de tolk of andere) gemeld moeten worden”* (administratief dossier, stukken 7 en 9). Daar kan nog aan toegevoegd worden dat ook ter terechtzitting verzoeker gehoord werd met bijstand van een tolk Russisch-Nederlands en verzoeker evenmin gewag maakte van communicatieproblemen.

2.7. Verder merkt de Raad op dat waar verzoekers betogen dat verzoeker niet op tegenstrijdige verklaringen werd gewezen tijdens het gehoor zelf, de bewijslast – zoals aangegeven onder punt 2.3. – op de asielzoeker zelf rust, zodat verzoekers niet redelijkerwijze kunnen argumenteren dat geen van de aanwezige personen verzoeker hierop wees. Het is niet de taak van het Commissariaat-generaal dat de tolken bij het gehoor in hun vraagstelling aanstuurt, om verzoeker erop attent te maken dat er zich tegenstrijdigheden in zijn relaas voordoen. Van verzoeker mag immers worden verwacht dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en die de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

2.8. Waar verzoekers vervolgen dat verzoeker de indruk kreeg dat de tolken telkens dezelfde vragen stelden en geen verdere uitleg wilden accepteren en dat hierdoor "*kleine tegenstrijdigheden*" in zijn relaas slopen, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar het gestelde in punt 2.6.

2.9. Waar verzoekers herhalen dat de ontvoeringen van 2007 en 2008 zich wel degelijk in de herfst voordeden, dient de Raad op te merken dat het louter verwijzen naar en het bevestigen van één van de versies van de afgelegde verklaringen geenszins volstaat teneinde de vastgestelde tegenstrijdigheid in de verklaringen recht te zetten, dan wel desbetreffende motivering in de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

2.10. De Raad stelt vast dat verzoekers nalaten de vaststellingen in de bestreden beslissingen omtrent de tegenstrijdigheden tussen een incident dat plaatsvond in 2000 dan wel in 2002, de martelingen die verzoeker al dan niet heeft ondergaan tijdens zijn voorgehouden eerste ontvoering, en de plaats van ontvoering bij het laatste incident, ongemoeid laat, zodat deze als niet betwist en vaststaand worden beschouwd en door de Raad eigen worden gemaakt.

2.11. Verzoekers vervolgen dat het feit dat verzoeker minder contact had met I. B. van belang was voor zijn eigen veiligheid, omdat als hij verder geassocieerd zou worden met deze activist zijn leven nog meer in gevaar zou zijn en hij aldus bewust afstand heeft genomen. De Raad is evenwel van oordeel dat het onaannemelijk is dat verzoeker geen weet heeft van de problemen die I.B. heeft ondervonden gedurende dezelfde periode als deze waarin verzoeker voorhoudt problemen gehad te hebben met de Moldavische veiligheidsdiensten. Verzoeker werd immers jarenlang lastig gevallen door de autoriteiten omwille van zijn functie die hij had uitgeoefend, die gepercipieerd werd als hoofd van de lijfwacht van I.B. Derhalve is het geenszins onredelijk van de verwerende partij te verwachten dat verzoeker, die problemen kende juist omwille van zijn band met I.B., eveneens informatie weet te verschaffen omtrent de situatie en problemen die I.B. ondervond met de Moldavische veiligheidsdiensten. Verzoeker wiens problemen begonnen in 1996 en die voortduurden tot eind 2011 waarna verzoeker in maart 2012 uiteindelijk besliste zijn land van herkomst te verlaten samen met zijn echtgenote en hun dochter, kan niet dienstig voorhouden dat hij zich in deze lange periode niet kon laten informeren over het lot van I.B., zonder dat hij meteen weer 'geassocieerd' diende te worden met I.B. Een dergelijke gedesinteresseerde houding doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

2.12. Omtrent de reisweg en de door het Commissariaat-generaal aangehaalde strenge grenscontroles merken verzoekers op dat zij bij huidig verzoekschrift verschillende stukken bijbrengen waaruit blijkt dat reizen in Europa helemaal niet onmogelijk is. Verzoekers halen aan dat de bewering van het Commissariaat-generaal een theoretische stelling is en betogen dat het feit dat er zoveel vluchtelingen zijn betekent dat de grenscontroles toch niet zo strikt zijn. Zij concluderen hieruit dat het niet redelijk is van de verwerende partij om hun aanvraag te weigeren omdat niet geloofd wordt welke reisweg zij hebben afgelegd om in België te geraken. De Raad merkt dienaangaande vooreerst op dat de beslissing van een persoon om zijn land van herkomst te verlaten uitermate fundamenteel en ingrijpend is, zodat de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven, evenals de gevolgde vluchtroute en de gebruikte reisdocumenten hierbij geen details betreffen. Daarenboven merkt de Raad op dat de bestreden beslissingen moeten gelezen worden als een geheel en dat moet worden nagegaan of de verschillende motieven in samenlezing voldoende draagkrachtig zijn. Uit de bewoordingen ervan blijkt dat de verwerende partij duidelijke afwegingen heeft gemaakt tussen de verschillende verklaringen van verzoeker, om tot de vaststelling te komen dat de onsamenhangendheid tussen de verklaringen, de onwetendheid omtrent de problemen die I.B. ondervonden heeft en de onwetendheid omtrent de gevolgde reisroute en gebruikte reisdocumenten, het asielrelaas ongeloofwaardig maakt. Geenszins wordt enkel het ongeloofwaardige aspect van de onwetendheid omtrent de afgelegde reisweg en de hierbij gebruikte documenten aangewend om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het gehele relaas.

2.13. Verder stelt de Raad vast dat verwerende partij trouwens niet uitsluit dat personen erin slagen illegaal de grens met de Schengenzone te overschrijden, doch motiveert dat bij binnenkomst van de Europese Unie de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen waardoor het ongeloofwaardig is dat de chauffeur/passeur het risico zou nemen verzoekers geen aanwijzingen of informatie te geven over hun reis en de voor hen voorziene reisdocumenten, hetgeen aldus geenszins lijnrecht tegenover de door verzoekers bijgebrachte informatie staat. De Raad oordeelt dat van personen die uit ernstige vrees voor vervolging hun land van herkomst verlaten en op illegale wijze op weg zijn naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert zijn omdat zij op elk moment riskeren te worden tegengehouden omwille van de strikte controles. Het is dan ook een uiterst negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekers dat zij geen nadere verklaringen wisten af te leggen omtrent de afgelegde reisweg en over de voor hen voorziene reisdocumenten. Uit de informatie die door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 22), blijkt immers dat de buitengrenzen van de Schengenzone uiterst streng worden gecontroleerd waarop uitzonderingen nagenoeg onbestaande zijn. Het risico op ontdekking, zowel voor verzoekers als de smokkelaar, is dan ook zeer reëel en het is derhalve volstrekt niet aannemelijk dat verzoekers door de passeur niet in kennis zouden zijn gesteld van de te volgen route, het land waar de Schengenzone of de Europese Unie zou worden betreden en zeker van de reisdocumenten die voor hen bij deze reis zouden worden gebruikt. Verder brengen verzoekers niets in tegen de vermoedens die verwerende partij in de bestreden beslissingen uit aangaande het verborgen houden van reisdocumenten, namelijk *“dat u uw internationaal paspoort en dat van uw echtgenote bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, en, in het geval van uw echtgenote, haar staatsburgerschap verborgen te houden.”*

2.14. Waar verzoekers in fine van hun betoog ter ondersteuning van het eerste middel nog aangeven dat zij nog zullen trachten *“medische attesten voor te leggen waaruit de foltering en zullen blijken”* dient de Raad op te merken dat ter terechtzitting dergelijke stukken niet neergelegd werden.

2.15. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat op grond van de pertinente, door de stukken van het dossier ondersteunde en door verzoekers niet weerlegde vaststellingen de verwerende partij genoegzaam kon besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus op grond van de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.16. In wat als een tweede middel kan worden beschouwd gaan verzoekers dieper in op hun *‘hoedanigheid van vluchteling’*. Verzoekers verwijzen naar artikel 1, A, 2 van het verdrag van Genève en geven de daarin opgenomen definitie van vluchteling weer. Verzoekers menen dat er geen discussie meer kan bestaan over het feit dat zij voldoen aan de criteria van de conventie van Genève om erkend te worden als politiek vluchteling. Zij betogen verder als volgt:

“a) Gegronde vrees voor vervolging

Het staat niet ter discussie dat de huidige situatie te Moldavië nog steeds zeer precair is voor de burgers die er wonen en dat Transdniestrië nog steeds ijvert voor zijn onafhankelijkheid.

Dat verzoeker steeds meerdere malen werd opgepakt, gefolterd en geslagen door de politiediensten. Hij is gekend als een actief lid van de militia, en vormt een doelwit voor de politiediensten

Buitenlandse zaken erkent in zijn reisadvies dat er sprake is van corruptie bij de politiedienst.. Naar wie kunnen verzoekers zich richten?? Zij kunnen immers nergens meer terecht !

Hij is reeds herhaalde malen door de moldavische veiligheidsdiensten aangepakt.

Er zijn in hoofde van verzoekers dan ook objectieve redenen voorhanden om een gegronde vrees voor vervolging te koesteren.

Ook de subjectieve vrees voor hun leven is bij verzoekers aanwezig.

b) Persoonlijke vervolging

Dat verzoekers niet kunnen terugkeren naar Moldavië omdat zij vrezen voor de Moldaafse inlichtingsdienst. Hoe zullen zij bovendien onthaalt worden bij een terugkeer indien men te weten komt dat zij asiel gevraagd hebben in Europa??

Indien verzoekers dienen terug te keren naar Moldavië dan vrezen zij dat zij dadelijk zullen gearresteerd/gefolterd/mishandeld worden.

Zij zijn immers reeds gekend bij de autoriteiten!

Dat hieruit dus blijkt dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Immers hij wordt nog steeds gezocht!

c) *Onmogelijkheid om de bescherming van zijn land in te roepen*

Ook dit criterium is zonder enige twijfel vervuld in hoofde van verzoekers.

Het annual report 2012 van Amnesty International vermeldt het volgende "Reports continued of prison conditions amounting to inhuman and degrading torture and other ill-treatment."

Het is juist omdat hij de bescherming van zijn eigen land/ overheid niet kan inroepen dat hij gevlucht is uit zijn land van herkomst. Dat hij zich niet kan wenden tot de politie .

Dat het algemeen gekend is dat Moldavië een van de meest corrupte landen is.

Dat er in bijlage artikels worden gevoegd waaruit blijkt dat er in het land van herkomst van verzoekers niets kan gedaan worden zonder omkoping.

Integendeel zelfs, de Moldaafse overheid slaagt er niet in een betrouwenswaardige indruk na te laten. Amnesty International merkt terecht op dat de Moldaafse overheid het nog steeds nalaat om duizenden klachten te onderzoeken tegen de politie. Op 27 oktober 2011 werden twee politieagenten vrijgesproken nadat ze ervan beschuldigd werden . een burger te hebben geslagen. In eerste aanleg kregen ze voorwaardelijke straffen opgelegd..

Dat verzoekers zich dus niet naar de overheid kan richten, aangezien duidelijk is dat deze alleen maar toekijkt!"

2.17. Met betrekking tot het element 'gegronde vrees voor vervolging' stelt de Raad vast dat verzoekers geen andere elementen aanhalen dan deze die bij de bespreking van het eerste middel reeds aan bod zijn gekomen en waaraan geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan de Raad volstaan met een verwijzing naar de bespreking aldaar en de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten. Waar verzoekers nog naar het reisadvies van Buitenlandse zaken verwijzen dat ze aan het verzoekschrift voegen, merkt de Raad op dat een dergelijke verwijzing irrelevant is daar het niet slaat op verzoekers' concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene schets te geven voor bezoekers van het betrokken land (cf. RvS 26 oktober 2007, nr. 176.206)

2.18. Waar verzoekers bij het element 'persoonlijke vervolging' betogen dat zij dienen terug te keren naar Moldavië en vrezen dat zij dadelijk zullen gearresteerd/gefolterd/mishandeld worden, daar zij gekend zijn bij de autoriteiten, dient ook hier verwezen te worden naar de bespreking van het eerste middel waar geen geloof gehecht werd aan de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten en aldus evenmin geloof gehecht kan worden aan hun bewering dat zij bij aankomst in Moldavië dadelijk zullen gearresteerd/gefolterd/mishandeld worden.

2.19. Waar verzoekers verwijzen naar het 'Annual Report 2012' van Amnesty International en naar artikels die zij bij hun verzoekschrift voegen en betogen dat zij geen bescherming van hun eigen land kunnen inroepen, gelet op de corruptie bij de politie en de laksheid van de Moldavische overheid om klachten te onderzoeken tegen de politie, wijst de Raad erop dat daar waar reeds geoordeeld werd dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten door de veiligheidsdiensten, verzoekers evenmin aannemelijk kunnen maken dat zij geen beroep kunnen doen op de autoriteiten van hun eigen land, aangezien een dergelijke behoefte aan hulp van de autoriteiten voortvloeit uit vervolgingsfeiten die in casu echter ongeloofwaardig worden geacht.

Gelet op het voorgaande, kan het tweede middel evenmin worden aangenomen.

2.20. In wat als een derde middel kan worden beschouwd, beroepen verzoekers zich wederom op de schending van de materiële motiveringsplicht. Zij vallen over het feit dat verwerende partij beslist hen niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij hun echte individuele redenen na te gaan.

Verzoekers betogen dienaangaande als volgt:

"Dat de materiële motiveringsverplichting geschonden werd door het Commissariaat Generaal aangezien men verzoekers gewoon afwijst om het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij hun echte individuele redenen na te gaan.

Heel de bestreden beslissing motiveert omtrent hun reisweg, een klein stuk over het statuut van vluchteling doch laat na te motiveren waarom verzoekers ook niet de subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

Dat het CGVS dient te motiveren in haar beslissing waarom verzoekers ook niet in aanmerking komen voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Bezwaarlijk kan met stellen dat niet wordt gemotiveerd waarom verzoekers eveneens het subsidiaire beschermingsstatuut wordt geweigerd.

Dat indien men het dossier van verzoekers grondig onderzoekt niet ernstig getwijfeld kan worden aan het feit dat zij wel degelijk afkomstig is uit Moldavië en problemen kennen en niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Uit de motivering van het CGVS blijkt niet dat artikel 4 8/4 § 2 a, b en c onderzocht werd, terwijl daar in de context van verzoekers wel degelijk voldoende redenen voor zijn.

Dat de motivering van het CGVS m.b.t. de subsidiaire bescherming manifest ontoereikend is op dit vlak. Het CGVS is verplicht alle elementen te onderzoeken op hun belang ten aanzien van zowel het vluchtelingenstatuut als het statuut van subsidiaire bescherming.

Men heeft echter nooit onderzocht of verzoekers niet in aanmerking komen voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Dat het CGVS hier dan ook in gebreke is gebleven.

Het CGVS nam een negatieve beslissing m.b.t. de asielaanvraag van verzoekers zonder evenwel na te gaan of zij in aanmerking komen voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Indien het CGVS van mening is dat de personen niet beantwoorden aan de definitie van vluchteling dient te worden nagegaan of zij eventueel in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

Dat in de huidige omstandigheden dan ook moet nagegaan worden of verzoekers kunnen terugkeren zonder problemen bij terugkomst.

Kan mevrouw terugkeren naar Moldavië nu zij niet het Moldavische staatsburgerschap heeft. Zij heeft hier ook stukken van neergelegd.

Dat het CGVS hier in gebreke is gebleven en de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut heeft miskend.

Dat verzoekers de subsidiaire bescherming nodig hebben.

Indien het CGVS van mening is dat de persoon niet beantwoordt aan de definitie van vluchteling dient te worden nagegaan of hij eventueel in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

Dit is het geval indien er:

"zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen"

Indien verzoekers dienen terug te keren hebben zij schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeert .

Een onmenselijke of vernederende behandeling is een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat door de beslissing van het CGVS de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut miskend worden aangezien zij geen afdoende motivering aangeeft waarom zij verzoekers weigert.

Men onderzoekt of motiveert niet eens waarom verzoekers niet in aanmerking komen voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Beide statuten dienen onderzocht te worden en gemotiveerd te worden !

Het CGVS heeft de plicht elk dossier individueel en grondig te onderzoeken. Het CGVS heeft in het geval van verzoekers nagelaten dit te doen.

De beslissing zoals ze genomen werd door het CGVS is dan ook een flagrante schending van de materiële motiveringsplicht.

Op geen enkele wijze motiveert het CGVS in haar beslissing waarom verzoekers geen subsidiaire bescherming krijgen!

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar Moldavië.

Dat verzoekers werkelijk bescherming nodig hebben gelet op hun situatie.

De bestreden beslissing is m.b.t. de subsidiaire bescherming, dat een apart statuut vormt, niet afdoende gemotiveerd.

Het is voldoende een risico te lopen om in aanmerking te komen voor het statuut.

Dat dit in casu bij verzoekers het geval is.

Dat zij dan ook de subsidiaire bescherming nodig hebben.

Dat de motivering van het CGVS manifest ontoereikend is op dit vlak en niet redelijk te verantwoorden gelet op de situatie in het land van herkomst van verzoekers.

Dat door de beslissing van het CGVS de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut, gelet op het voorgaande, miskend worden aangezien zij geen afdoende motivering aangeven waarom zij verzoekers weigeren.

De beslissing zoals ze genomen werd door het CGVS is dan ook een flagrante schending van de materiële motiveringsplicht.

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar Moldavië.”

2.21. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). De Raad hoeft niet op ieder argument in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop de uitspraak is gesteund. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.22. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging, kan verzoeker niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn asielaanvraag teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uit de bij het verzoekschrift gevoegde informatie, namelijk een uittreksel uit het jaarverslag 2012 van Amnesty International over Moldavië dat handelt over de slechte omstandigheden in detentiecentra, de quasi-onschendbaarheid van politiemensen, een slecht werkend rechtssysteem, gebrekkige antidiscriminatiewetgeving en een rapport uitgaande van “*Transparency International*” dat handelt over corruptie en de kwaliteit van de overheid, blijkt niet dat er in Moldavië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch bevat het administratief dossier enige indicatie in die zin. Ter terechtzitting worden evenmin dergelijke indicies verstrekt.

Derhalve komt verzoeker niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.23. Voor wat betreft verzoekster, voor zover beschouwd moet worden dat zij de Moldavische nationaliteit heeft als burger van Transdnjestrië, dat blijkens de tweede bestreden beslissing een internationaal niet-erkende regio in Moldavië is, komt verzoekster, die haar asielaanvraag volledig gesteund heeft op het asielaanvraag van haar echtgenoot, om dezelfde redenen als gesteld in punt 2.22. niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.24. Voor zover verzoekster niet de Moldavische nationaliteit mocht bezitten, wijst de Raad erop dat in de mate van het mogelijke stavingsstukken omtrent de nationaliteit moeten worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). De Raad merkt op dat verzoekers geen enkel document neerleggen op grond waarvan verzoeksters nationaliteit kan worden bepaald. Zij verstrekken geen uitleg waarom er geen document kan worden neergelegd ter staving van verzoeksters nationaliteit. Verzoekers spuien vooral mist over de nationaliteit die verzoekster heeft. Blijkens de tweede bestreden beslissing verklaarde verzoekster zich burger van Transdnjestrië, en verklaarde ze van geen enkel ander land het staatsburgerschap te bezitten. In de aanhef van het verzoekschrift (p. 1) wordt gesteld dat verzoekster de Moldavische nationaliteit heeft, op p. 2 wordt gesteld dat zij als inwoner van Transdnjestrië ook als Moldavisch staatsburger wordt beschouwd, maar niet het staatsburgerschap van Moldavië heeft en op p. 8 van het verzoekschrift wordt geponeerd dat verzoekster niet het Moldavisch staatsburgerschap heeft. Indien niet duidelijk blijkt wat de nationaliteit is, kan het land niet bepaald worden dat geacht wordt bescherming te bieden en komt verzoekster evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.25. Indien ervan moet worden uitgegaan dat verzoekster geen nationaliteit heeft, moet gekeken worden naar het land waar zij haar gewone verblijfplaats had, wat in casu Moldavië is, te meer daar zij haar asielaanvraag baseert op het asielaanvraag van haar echtgenoot die zijn asielaanvraag gebaseerd heeft op een vervolgingsvrees jegens Moldavië. Dan kan verwezen worden naar het gestelde in punt 2.23 waaruit blijkt dat verzoekster niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Uit het bovenvermelde blijkt dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA